

Evangelhia zilei de vineri: Isus Cristos strălucește în ceea ce este mic

Comentariu la Evangelhia de vineri din a treia săptămână din timpul de peste an.

„Împărăția lui Dumnezeu este asemenea unui om care aruncă sămânța în pământ și, fie că doarme, fie că se scoală, noaptea și ziua, sămânța răsare și crește, nici el nu știe cum”.

Viața unui creștin nu este viața cuiva care își propune să facă lucruri mărețe prin propriile forțe. Mai degrabă, ea începe cu o sămânță mică, a cărei

rodnicie depinde de unirea cu Cristos. El ne așteaptă în micile detalii ale fiecărei zile.

Evangelie (Mc 4, 26-34)

Și spunea:

„Așa este împărăția lui Dumnezeu: ca un om care aruncă sămânța în pământ și, fie că doarme, fie că se scoală, noaptea și ziua, sămânța răsare și crește, nici el nu știe cum. Pământul produce de la sine mai întâi paiul, apoi spicul, apoi bobul plin în spic. Iar când rodul s-a copt, trimite îndată secera pentru că a venit timpul secerișului”.

Apoi le-a spus:

„Cu ce să asemănăm împărăția lui Dumnezeu sau prin ce parabolă să o reprezentăm? Este ca un grăunte de muștar care, atunci când este semănat în pământ, este mai mic decât toate semințele de pe pământ,

dar, după ce a fost semănat, crește și devine mai mare decât toate legumele și face ramuri mari așa încât păsările cerului se pot adăposti la umbra lui”.

Și cu multe parabole ca acestea le vestea cuvântul după cum erau în stare să înțeleagă. Nu le vorbea fără parabole, dar explica totul discipolilor săi aparte.

.....

Comentariu la Evanghelie

Împărăția lui Dumnezeu este asemenea unei semințe mici care crește în ritmul ei propriu, maturizându-se, până când devine un spic plin, un copac viguros în care viața prinde rădăcini.

Prin aceste două parabole, Domnul ne încurajează să ne punem

încrederea în El, și nu în noi înșine, în propriile noastre forțe sau în succesele noastre.

El este cel care dă creșterea, cel care, în adâncul sufletului nostru, ne ajută să ne maturizăm, până când viața noastră devine un copac viguros, care oferă o umbră liniștitoare celor care se apropie de noi.

A primi Împărăția lui Dumnezeu înseamnă, așadar, a primi ceva care nu se conformează logicii noastre umane, modului nostru de a înțelege cum funcționează lucrurile. Ea are propria sa logică, propria sa forță interioară. Depășește tiparele, măsurile și calculele noastre.

Pentru că începe cu ceea ce este mic.

Așa cum și Isus Cristos s-a făcut mic, copil în brațele unei mame. El este sămânța căzută în pământ, care moare și aduce rod îmbelșugat. El este singurul care îi poate mântui pe

cei care Îl urmează, singurul care ne face să creștem și să ne maturizăm.

Viața unui creștin nu este viața cuiva care caută lucruri mărețe pentru propriul prestigiu, pentru aplauze sau pentru succesul imediat. Mai degrabă, ea începe cu o sămânță mică, a cărei rodnicie depinde de unirea cu Cristos. El ne așteaptă în micile detalii ale vieții noastre cotidiene.

Așa cum ne amintea Sfântul Josemaría, „există un ceva sfânt, divin, ascuns în situațiile cele mai comune și revine fiecăruia dintre voi să-l descoperiți. (...) Vă asigur, copiii mei, că atunci când un creștin își îndeplinește cu dragoste până și cele mai neînsemnate acțiuni zilnice, din ele se revarsă transcendența lui Dumnezeu” (*Convorbiri cu Mons. Escrivá de Balaguer*, nr. 114 și 116).

Este vorba de a ne încredința lui Dumnezeu, de a face un salt de credință în puterea Lui.

Lumea nu este mântuită de cei care fac totul corect, organizat și planificat, ci de oameni – precum sfinții – care știu să țină pasul cu Dumnezeu, permițându-I să intre în detaliile mărunte ale vieții noastre și având încredere că, acolo, El face lucruri mărețe.

Luis Cruz //
weerapatiatdumrong - Getty
Images Pro